

Miha: „Kako je vender to, da ne? Saj so vsi videli, da sem imel Romula stoječ v naročji.“

Oče: „Kolikor si ga imel v naročji so ga užé videli, a ne vsega — ker mu je rep odsekan in tega nisi privzdignil.“

Te besede Mihatu kar sapo zapró. Romula spustí na tla in od sramote ne ve, kaj bi počel. Tiho seže v žep, izvleče možnjo in položi na mizo pred očeta 4 dvojače. Oče mu je porinejo nazaj veleč, naj le spravi denar, ker je bila stava le za šalo. Miha pobere dvojače pa jo pobriše v kovačnico in od tega časa ne stavi več kaj tacega.

Zdaj si videl, kakšen je bil naš Romul. Dobro in zvesto nas je čuval in vrhu tega še izvrstno kratkočasil sè svojo premetenostjo. Deset let je bil pri hiši, pa bi bil še lahko zdaj, da ni prišel užé prileten k nam. V tem času se je bil pa silno postaral. Zadnji čas je bil užé zobé poizgubil, da ni mogel več drobiti kostí in močí so mu jele pešati kakor sivemu starčeku pred smrtjo. Postajal je vedno počásnejí in lajal je vedno bolj poredkoma. Tudi jed mu ni več disala. Le malokdaj je še koga poprosil za kak poboljšek. Najraje je polégal po sencah v kakem skritem kraji, da se je umaknil sitnim muham in komarjem, ki so mu hoteli izpiti še tisto staro kri, kolikor jo je imel. — Kar zgine nekega dnè. Nikoli nikjer ga ni bilo najti, kakor bi se bil v zemljo udril. Iskali ga smo, klicali, a vse zamán.

Pet dni potem zavohala ga je stara sivka na paši pod gostim brinovim grmom. Ležal je in glavo držal naslonjeno ob prednji nogi, kakor bi spal — ali zaspal je bil siromak za večno. Sivka ga je spoznala in jela žalostno rukati. Prišle so še druge krave, vstopile se okrog grma in vse so s sivko tako otožno mukale in tulile, kakor bi žalovale za Romulom, ki jih je tolikrat miril, ko so se hódle, tolikrat jih vračal na boljše pašo in vedno tako lepo čuval, da so bile zmirom vse vkupe. Začuvši te glasove, prihitel je še pastir, da bi videl, kaj imajo krave. Milo se mu je storilo, ko je ugledal svojega starega pomagáča mrtvega. Pokopal ga je pod brinovim grmom, kjer si je bil sam zbral ležišče in zavalil nanj debel kamen, da bi vedel kje počiva stari Romul, ki mu je pastirsko opravilo tako močno zljáševal in katerega je potlej tako krvavo pogrešal.

Tožilo se je za Romulom ne le nam ampak celej vási, ker so ga vsi tako radi imeli. Bilo je hudó tudi meni za njim, ali tolašil sem se s prigovorom: „Kakor dobljeno, tako izgubljeno.“ Romul je bil sam prišel k našej hiši in sam je šel od nje.

And. Hostni.

Jelen.

(Basen.)

Na jednem očesu slep jelen se je hódil poleg morja past; slepo oko je vselej obrnil proti morju: češ, od te strani se mi ní ničesar bati, a na óno stran vidim. Primeri se, da necega dne priplava ladija; iz nje ugledajo jelena in ga ustrelé. Jelen se zvrne; predno pogine, reče: „Pač sem bil neumen, da sem se od óne strani bal, a morja se nisem bal, katero mi je smrt prineslo.

Marsikoga najde nesreča tam, kjer se je najmenj nádeja.